

РОЗДІЛ 1

Усе це починається з дрібничок: ще одна зубна щітка в скляній підставці біля раковини, кілька одяженок у найменшій шухляді комода, два телефонні зарядні пристрої обабіч ліжка. А потім дрібнички потроху нагромаджуються: бритви й ополіскувач для зубів борються за місце в шафці на стіні ванної з протизаплідними пігулками, а питання «Ти прийдеш?» поступається новому: «Що ми приготуємо на вечерю?».

I, хай би як я цього боялася, наступного кроку не уникнути.

Мабуть, я вперше бачуся з людьми, які зібралися зараз навколо столу, з людьми, яких Раян знає з дитинства. Вони, звісно, не могли не помітити, що я вже повністю вросла в його життя. Кожна жінка помічає ці майже невидимі сліди, які приносить інша до чоловічої домівки: подушки на дивані розкладені по-іншому, а від паличок на столику при вході шириться тонкий аромат жасмину.

Голос пливе над столом, прикрашеним свічками, оминає центральну квіткову композицію (ніжну та промовисту водночас, як мене запевняли), нарешті зависає в повітрі переді мною.

— Іві, яке незвичне ім'я.

Обертаюся до Бет, міркую собі, чи відповідати на її запитання, бо це ж наче й не запитання.

— Скорочене від Евелін. Мене назвали на честь бабусі. Жінки мовчки обмінюються майже непомітними поглядами. Стіл огортає тиша. Хай би що я відповіла, все буде запротокольоване для наступного обговорення.

— О, як гарно! — пронизливо верещить Елісон. — Мене теж назвали на честь бабусі. Звідки, ти казала, родом?

Я не казала, і вони це знають. Так і будуть, мов ті стерв'ятники, весь вечір клювати, клювати, клювати, поки не отримають відповіді на всі свої запитання.

— З маленького містечка в Алабамі, — кажу.

Перш ніж вони допевнятимуться, з якого саме я маленького містечка в Алабамі, Раян змінює тему.

— Елісон, минулого тижня я бачив у крамниці твою бабусю. Як вона там?

Він виграє для мене кілька дорогоцінних секунд, можна перевести дух, поки Елісон розповідає, як бабуся важко переживає смерть дідуся.

Але невдовзі я знову опиняюся в центрі уваги.

Мені не потрібно знайомитися з цими людьми, щоб знати про них усе. Вони разом ходили до дитсадка та зберегли своє вузьке дружнє коло аж до випускного класу. Групками по двоє-троє вони залишали містечко, від'їжджаючи на навчання до найближчих університетів, туди, куди можна легко дістатися машиною. Всі вони приставали до таких же компаній земляків — сестринств та братерств, допоки сила тяжіння маленького містечка в Луїзіані не повертала їх знову додому, у те саме тісне коло. На зміну грецьким літерам університетських товариств і студентських клубів приходило членство в респектабельній благодійній організації

«Юніорська Ліга». Щосуботи вони збиралися на вечерю після гри в гольф, якщо, звісно, того вечора не було футбольних змагань Південно-Східного регіону.

Я їх не звинувачую, вони такі, які є. Я їм заздрю. Заздрю тій легкості, з якою вони почуваються у будь-яких ситуаціях, бо достеменно знають, чого чекати і що чекає на них. Заздрю тій граційності, що приходить разом зі знанням, що кожен у цьому місті бачив тебе у найгірші моменти і сприймає тебе такою, якою ти є.

— То як ви зустрілися? — питає Сара, і вся увага знову на мене.

Запитання геть невинне, але я однаково нервую. Знову.

Бачу, як Раян усміхається, розумію: він знає, як воно мені з усіма цими допитами. Він уже готовий вставити слово за мене, проте я випереджаю його.

Елегантно торкаюся куточків губ білою лляною серветкою, — набір придбала саме для цієї події, — відповідаю:

— Він мені допоміг замінити пробите колесо.

Раян видав би їм більше подробиць, ніж вони на те заслуговують, тому я його й спинила. Я ж не розповідаю, що це була стоянка вантажівок за околицею міста і що я працювала в барі тамтешньої забігайлівки, пильнуючи, щоб жодна чарка не спорожніла. Я також не згадую, що вони так і сиплють аббревіатурами типу ВНЗ чи ВВЗ, у моєму здобутку зачепилося хіба що ЗОШ¹.

¹ Складно повірити, але дехто досі вважає, що вступити до Вищого Навчального Закладу та Вдало Вийти Заміж — то синоніми. У США теж є ця іронічна аббревіатура, яка нагадує ступені магістрів — MRS (на відміну від Mrs, «пані»). — Тут і далі — примітки перекладача.

Ці люди, його друзі, може, й без лихого наміру, таки складуть до купи всі ці прості факти й використовують їх проти мене. І навіть не помітять.

Я зізнавалася Раяну, що боюся їхнього осуду, адже вони побачать: я геть не з їхнього кола. Він запевняв мене, наскільки йому байдуже, що там вони подумують. Але не байдуже. Він зібрав їх, запросив і цілий тиждень допомагав мені складати *ідеальне* меню, — все це вказує мені більше, ніж його пестливий шепіт уночі про те, як йому подобається моя інакшість, відмінність від дівчат, з якими він зростав.

Елісон обертається до Раяна зі словами:

— Але ж добре такого майстра поруч мати.

Спостерігаю за Раяном. Усю нашу першу зустріч я звела до одного речення, начебто він не проти.

Він теж спостерігає за мною. Ледь помітна усмішка грає на губах, підказує: зараз — мій вихід, і він радий бути поруч.

Чоловік Елісон, Коул, додає:

— Не здивуюся, якщо він навмисно пробив твое колесо, щоб потім допомогти замінити.

Усі сміються, Коул, мабуть, отримує від дружини ліктем під ребра, але помітно, що він підтримує Раяна. Той хитає головою, споглядає за мною далі.

Відповідаю усмішкою, навіть сміюся — не гучно й не довго, все в міру, демонструю, як приємно мені думати про крайнощі, на які пішов би Раян заради знайомства зі мною.

Ви не повірите, але *будь-яка* людина, якщо досить довго спостерігатиме за кимось, дізнається, що та щочетверга ввечері заправляється на цій стоянці

для вантажівок, провівши цілий день в офісі у Східному Техасі. А ще можна дізнатися, що вона віддає перевагу бензоколонкам на західному боці і що завжди поглядає на дівчат, які перетинають дорогу, а надто коли ті в коротких спідницях. І хтось зауважить малопомітні деталі, як-от бейсболка Університету Луїзіани на задньому сидінні чи майка з емблемою земляцтва, що проглядає крізь білу сорочку, або ж наліпка заміського приватного клубу в нижньому лівому кутку вітрового скла. Тоді, коли ваша зустріч таки відбудеться, — геть випадково, — вам буде про що потеревенити. І цей хтось засуне цвях в *самісінький* ніпель і слухатиме, як звідти сичить повітря.

Тобто на що тільки не піде одна людина, щоб зустрітися з іншою.

* * *

— А я цілковито впоралася, — кажу, занурюючи останню тарілку в мийку, повну мильної води. Раян підходить ззаду, руки його гладять мої стегна, охоплюють талію. Він впирається підборіддям мені в плече, губами притискається до родимки на шиї, я знаю, він її обожнює.

— Відчуваю, ти їм дуже сподобалася, — шепоче він.

Не сподобалася я їм. Щонайбільше, я задовольнила першу хвилю їхньої цікавості. Можу собі це уявити. Ще до того як відїхала від будинку перша машина, кожна жінка, влаштувавшись поруч із водієм, миттєво зависла в груповому чаті, розбираючи найменші деталі вечора, та поринула в соцмережі, намагаючись з'ясувати, з якого ж саме маленького містечка в Алабамі я взялася.

— Рей мені щойно написав. Сара питає твій номер, хоче запросити на ланч наступного тижня.

Швидше, ніж я передбачала. Схоже, що на мене насувається наступна хвиля загальної цікавості. Адже пошуки дали мізер інформації, а вони прагнуть більшого.

— Дав йому номер. Нормально? — перепитує він. Обертаюся до нього, веду руками по його грудях, торкаюся обличчя.

— Звісно. Вони ж твої друзі. Сподіваюся, і моїми стануть.

Отже, тепер буде ланч із прямішими запитаннями, бо Раяна не буде, нікому їх відводити.

Стаю навшпиньки, притягаю його до себе, мої губи майже торкаються його вуст. Ми обоє любимо цю мить, це передчуття, коли змішується дихання, коли мої карі очі дивляться в його сині. Ми близько, але не притискаємося. Його долоні прослизують мені під футболку, пальці мнуть м'яку шкіру талії, мої долоні огортають його шию, пальці занурюються в темне волосся. Воно відросло, відтоді як ми зустрілися вперше й відколи я почала спостерігати за цим хлопцем. Я сказала йому, що мені так подобається. Подобається, коли є за що потриматися, от він і покинув стригтися. Мабуть, друзі його здивувалися такій зміні, бо, судячи з фото в соцмережах, волосся ніколи не торкалося коміра. І ось, коли вони прийшли повітрішатися на мене, я без зусиль прочитала їхні запитання: «Чому Раян змінився? Невже через оцю дівчину?».

Він веде руками нижче, стискає мої стегна під короткою спідницею, притягує мене, я обплітаю його ногами.

— Ти залишишся? — шепоче він, попри те, що в будинку нас тільки двоє. Він щовечора питає мене про те саме.

— Так, — шепочу у відповідь. І відповідь моя завжди однакова.

Губи Раяна наближаються до моїх, але все одно між нами є невеличка відстань. Обличчя його пливе перед очима. Я до смерті хочу його, але все одно чекаю, коли він скоротить цю відстань між нами.

— Не хочу більше про це питати. Хочу знати, що ти будеш тут щоночі, бо цей дім твій. Будеш? Зробиш цей дім своїм?

Я глибше занурюю пальці в його волосся, щільніше стискаю ноги навколо нього.

— Думала, ти ніколи не запитаєш.

Губами відчуваю його усмішку. Він цілує мене, не сучи через кухню, через передпокій, у спальню.

Нашу спальню.